

VECKOBLADET

Fredag 29 maj

Utkommer fredagar 1999 25:e årg.

18

Vänsterpartiet MEDLEMSMÖTE

måndag 31 maj kl. 19 på parti-lokalen, Svartbrödersgatan 3. Karin Svensson Smith inleder om vårbudgeten och om samarbetet med mp och s.

Söndag 30 maj kl. 19 på v-lokalen: filmkväll, "Doktor Strangelove". Fika och diskussion.

Måndag 31 maj kl. 19: Diskussion av ärenden inför Tekniska nämnden 2 juni, Kommunstyrelsen 3 juni m.m.

F.ö. har partiet skaffat en ny och bättre faxapparat. Faxe gärna, tel. 046-123123.

13 juni 1999 VAL TILL EU- PARLAMENTET

Nu drar EU-valkampanjen igång på allvar. Vi träffas onsdagar kl. 18, 15 på v-lokalen. Alla är mycket välkomna. Nu börjar våra affischböcker synas på stan igen! VIK-TIGT! Vi är beroende av att alla medlemmar och sympatisörer hjälper till att kolla våra böcker, ställa upp dem som ramlat och rapportera till expeditionen om dem som skadats. En skadad bock/affisch talar mot sin sak!

Vi hoppas att alla de som blir uppringda ställer upp och hjälper till med begränsade uppgifter i valarbetet.

ALLA KRAFTER BEHÖVS!
Kom till onsdagsmöten eller ring Nita, 2111895.

EU-valkommittén

Appellmöten Inför EU-VALET

Mårtenstorget lördag 29.5 och 5.6 kl. 12, 12.6 kl. 11. Fredag 4.6 kl. 12 på Stortorget: vänsterpartiets centrala valturné med Herman Schmid och trubaduren Pierre Ström. På lördag kan man alternativt höra Gudrun Schyman i Malmö kl. 12.

NÄSTA NUMMER

Vänstern i Lund och första maj – en kritik

Ska Sverige nedrusta?

Sommarens fröjder

m.m.

Skriv! Delta i Veckobladets debatter!

Vänsterns EU-valrörelse i Lund:

Svårt mobilisera medlemmarna

Det går än så länge trögt med vänsterpartiets kampanj inför EU-parlamentsvalet den 13 juni. Medlemmar av valkommittén har hoppat av i besvikelse över det dåliga gensvaret bland medlemmarna Inga affischer har klistrats, ett möte kom av sej, ambitionen att ha utdelare vid alla vallokaler fått säkerligen ges upp. I övriga distriktet tycks läget vara annorlunda.

Mediernas och opinionsinstitutens påståenden om ett allmänt ointresse inför EU-valet stämmer om man ska döma efter stämningen i Lundavänstern. Partiexpeditionen (som denna gång inte presenteras som valbyrå) får visserligen en del påhållningar, men det handlar inte om kunskapsförstärkning utan om elever.

–Lärarna i samhällskunskap tar chansen att få en ledig timme i solen, säger Cecilia Wadenbäck, partifunktionär (v). Vi gör så gott vi kan, men det är inte lätt när det kommer kanske tio elever med ett stort frågebatteri. Och lärarna kunde åtminstone ringa i förväg för att kolla att det finns någon här. Och kalla till debatter med mer än två dagars varsel.

På opinionsmöte

Vi var väl tio åhörare där, på Stortorget framför Stadshallen klockan 12 i lördags på pingstafton. Det handlade om det forna Jugoslavien och jag hade sett på webben att det ordnades protestmöten över hela landet, i Lund varje lördag. Att det var r-arna som var huvudarrangör borde väl inte göra någon skillnad.

Vad gör man?

För vad gör man? Här bombas ett land i två månader: kraftstationer, vattenförsörjning, broar, industrier. De militära målen tar slut efter några veckor, här gäller det att knäcka motståndsvilja, att göra livet svårt. Fem tusen meters höjd är nedre gränsen för planen, inga förluster får förekomma på den egna sidan och då kan det inte hjälpas att det stryker med något tusental av dem man vill övertyga. Och bombfällarna, det är de fredsfälskande demokratierna, här bombas i fredens och humanitetens namn.

Huvudtalaren, en medelålders man vars namn jag inte uppfattade tog till orda och det var väl OK vad han sa om kriget. Och så klart, han får väl också säga några ord om hur det svenska partietablis-

Inställt

Vänsterpartiet har ordnat en EU-debatt (mellan Jan Otto Andersson och Herman Schmid, se referat i VB nr 16) och haft ett torgmöte med Ann Schlyter, som står tolv på listan. Det var emellertid inte många som stannade till och lyssnade i det kalla regnet. Och nästa planerade möte regnade bokstavligen in: talare, flygbladsutdelare och övriga funktionärer uteblev.

Vid samma tillfälle skulle affischkampanjen ha förberetts. Affischböckerna blev emellertid kvar på partivinden i brist på villiga armar och det är oklart om och när de kommer ut.

Flygblad och annat propa-ganda-material är det gott om, men inte mycket av det har spritts ännu.

Eftersom socialdemokraterna säger sej ha för avsikt att bevaka alla vallokaler har detta även varit vänsterpartiets ambition. Men mycket få medlemmar är beredda att stå sex timmar på en skoltrappa en vacker junidag, visar en rundringning. Det är rätt mycket som konkurrerar denna årstiden.

Det kan också hända att de förhållandevis starka EU-positiva stämningarna i Lundavänstern spelar in.

Ett visst sug

– I organisationer som Helsingborg och Kristianstad är det ett visst sug efter material, och allmänt går valrörelsen i Skåne bättre än jag hade trott, säger Olof Norborg på distriktexpeditionen. Han har dock mött reaktionen från EU-negativa att valet bör bojkottas. Nog är det skillnad mot ett riksdagsval.

Vissa möten och andra aktiviteter planeras dock i Lund, se här till vänster. Men ingen valvaka.

manget jamsar med Nato. Där någonstans tappar han bort vad han håller på med, det hela går över till klockrent (r)-appellmöte. I vänsterpartiet är man på sin höjd oroad, ironiserar han, ja "denna röda räv-rumpa som svansar med socialdemokraterna" har nog med att syssla med sin partiledares alkoholproblem. Jag börjar skriva på mig, byter en blick och en huvudskakning med Lars-Anders som också står där. Jaha, vi som trodde det gällde att skapa en bred front mot bombningarna.

Så övergår mötet i fars. En förbipasserande distingerad man i blå kavaj och golfparaply rusar plötsligt fram mot talaren och skriker: "Förbannade vänsterpartister!" Vem vet, han kanske inte kunde hitta en parkeringsplats? Han hejdas handgripligen, glider ur greppet och försvinner snabbt runt hörnet. Man kan bara stillsamt beklaga talaren och banderollhållarna. Vilken förolämpning! Det är inte lätt alltid det här med politiken. Jag går min väg och missar tydligen ett hyggligt anförande av en SSU-representant.

En gång till

Men vad ska man göra? Inte för att

man kan göra så mycket. Man kan skicka pengar till Kosovo-flyktingarna, det är sant. Det är postgiro 90 1950. Men man kan också vägra att finna sig i att protester mot bombningarna betraktas som ett stöd för folkfördrivningarna med dess offer och skändligheter.

Det finns en ny generation för vilken Vietnam bara är en dimmig historisk parentes. Det här är inte Vietnam. Men vi som var med och bildade opinion kring Vietnamkriget minns hur svårt det var att övertyga människor om att USA, världens största och mäktigaste demokrati, franska revolutionens arvtogare, livsviktigt i kampen mot nazismen, ägnade sig åt vidrigheter i Vietnam och att det var rätt att protestera mot detta. Det är faktiskt det tänkande människor måste göra nu också och det borde inte vara en fråga om man står till vänster eller höger i politiken.

R-arna fattar tydligen inte det och det är tråkigt, men kanske inte oväntat. Men ska vi andra stå handfallna?

Sten H

Kristiansson & Kvant i Höganäs

Efter uppmaning av kommunen etablerade polisen en fartkontroll utanför en skola i Höganäs. Men den drogs snabbt in. "Det var så många som körde för fort att det var meningslöst att fortsätta." Så ungefär sa den lokala polischefen till den lokala tidningen.

Saima Jönsson, som representerar vänsterpartiet i länets polisnämnd, fick se notisen och reagerade genom att skriva till länspolischef Wranghult och undra om han fann förslaget oerhört meningslöst med den av riksdagen antagna nollvisionen. Skulle inte en offentlig reaktion vara på sin plats, undrade hon.

Omsider kom det ett svar sedan länspolischefen hört sej för i Höganäs. Jo, skolledningen hade oroats över att så många överträdde den 30-gräns som gällde, och polisen hade ryckt ut med två man och en laserpistol. Patrullen handikappades emellertid av att bara en av dem var utbildad på lasern. (Enligt en tidigare artikel i Ny Teknik är lasermätaren mycket lätt att handha: man riktar den mot ett fordon och kan genast avläsa hastigheten.)

Hur som helst hade polisen snabbt registrerat två syndare som överträtt gränsen med mer än 20 km/h och interimistiskt dragit in deras körkort. Åtskilliga fler överträdelser noterades också, men nu var de vederbörliga blanketterna slut, varför man avbröt aktionen efter några muntliga tillsägelser.

Wranghult betonade att både han och den lokala polisen var besjälade av nollvisionen. Han antydde att han hade synpunkter på det aktuella fallet men fann inte anledning av kritisera sina underlydande offentligt.

Det framgick inte av polischefens brev vad de båda Höganäspoliserna hette. Det förstår man ändå.

En lätt komisk historia, javisst. Men tyvärr karaktäristisk för polisen. Vi tänker inte främst på klanligheten utan på det allmänt svala engagemang för trafikövervakning och inte minst fartkontroll. En rikspolischef och minst en länspolischef har som bekant fått körkortet indraget för grov fortkörning och det är klart att sådant beteende sänder signaler nedåt i organisationen.

Och polisen har många andra arbetsuppgifter. Här kan tekniken komma till hjälp: KomKom-utredningen skisserade ett realistiskt, helautomatiskt övervakningssystem. Annars finns en kår av trafikvakter som lätt kunde ges ett breddat ansvar. De kan dessutom styras direkt efter kommunens prioriteringar, t.ex. hålla efter fartsyndare utanför skolor.

Regeringen förslog nyss en sådan ordning. Av någon anledning röstade vänsterpartiet emot, och förslaget fälldes.

Från vår Pariskorrespondent

Rien de nouveau står det på ett vykort som man kan köpa hos boklisterna vid Seine. Bra att skicka hem. Det har inte hänt något särskilt sen sist. Lugnande för alla. Stämmer det?

Både ja och nej. Visst går vardagen in i en slags vardagsrytm, där helgerna är det bästa av allt. Visst, samma som hemma i Lund. Men det är klart att det också händer nya saker och man iakttar nya fenomen. Jag börjar med resandet.

Gatunamn efter generaler

Till arbetet har jag tidigare kommit med metro och tåg, men övergick efter ett tag till buss och tåg, just för att få se lite mer av stadsbilden.

Intressant är att lägga märke till namnen på gator och hållplatser. De bär ofta namn efter militärer, politiker, generaler. En hållplats vid Gare Montparnasse heter "18 juni 1940", *dix-huit juin mille neuf cent quarante*, ja, innan damen i högtalaren har hunnit staka sig igenom namnet på hållplatsen har bussen kommit till nästa. Men vad händer denna dag, som ska komma ihåg? Jo, general de Gaulle höll sitt brändtal till fransmännen från London att de inte skulle ge upp kriget utan kämpa.

En ny film är på väg för att hylla president de Gaulle, "Celui qui a dit non". Fransmännen hyllar sina generaler. Efter general de Gaulles död ändrades gatunamn och platser över hela Frankrike. Platsen för Triumfbågen, tidigare Place Etoile, blev Charles de Gaulle Etoile, den internationella flygplatsen, tidigare Aéroport Roissy blev Aéroport Charles de Gaulle.

Min arbetskamrat, som gått i Ecole Supérieur blev utsatt för dessa namnförändringar på ett komiskt sätt. Han berättar själv hur han efter en resa sent en kväll skyndade sig av planet vid Orly-flygplatsen i södra Paris för att hinna med bussen till Charles de Gaulle Etoile. Eftersom han bara hade handbagage hann han före alla sina medpassagerare som måste vänta på sina respektive väskor och därför missade bussen. Bussen gav sig iväg full fart norrut. Efter ett tag tyckte han att bussen borde svänga till vänster för att komma till Triumfbågen, varför han går fram till busschauffören och påpekar detta. (Märkligt nog var han den enda passageraren). Busschauffören säger dock att han ska till flygplatsen Charles de Gaulle och kör vidare. "Men kan ni inte släppa av mig, jag måste ha tagit fel buss." – "Nej, det går inte", säger busschauffören", enligt våra instruktioner får vi inte släppa av folk hur som helst." Det blev en lång buss-tur.

Istället för buss åker jag nu spårvagn. Fantastiskt. Vad jag har förstätt är det en sådan spårvagn som Lunds kommun funderar på att skaffa. Gör slag i saken! Ett modernt litet tåg med två vagnar,

fräscht och snyggt, stora fönster, lustigt nog inrett i blått och gult. Och på stationen annonseras inte bara det kommande tåget utan också det därefter följande tåget, ifall man skulle göra ett extra inköp ...

Att göra sig förstådd

Hur går det med franskan? Jag tycker vi kan formulera enkla meningar ganska hyfsat, men ändå har fransmännen svårt för att uppfatta. Vi skulle till exempel en dag turista och titta på Eglise St Chapelle med dess fantastiska fönster, yngsta dottern och jag. Vi hittade kyrkan på kartan och i verkligheten, men det var en stor grind framför kyrkan, som omgavs av en massa låga hus. Vi stegade fram till två poliser. "Comment est-ce qu'il faut faire pour arriver à cette eglise, là? fragar jag på perfekt skolfranska och pekar mot kyrkan." – "Fifty meters to the right!", säger poliserna och ser mycket glada ut. Det här temat finns i ett oändligt antal kombinationer och situationer, men det återkommande är den lilla frasen efter en mening på franska: "Sorry, can you take that in English!"

Men fransmännen själva kan heller inte tala franska. Maken som skaffat en basker och promenerar runt i halsduk och kavaj och ser helfransk ut får ofta frågor från folk som vill ha reda på var olika gator ligger. Svaret är ett standard-svar: "Jag vet inte, men jag har en karta, så vi kan nog hitta det." En dag kommer en man fram och fragar efter en gata, "Rue dcång!!" – "Comment?" säger maken, "låt oss titta på kartan. Hur stavs namnet på gatan?" – "D-E-C-A-M-P-S", blir svaret. "Mais oui", säger maken, "men det låter bekant, det är ju där jag själv bor, uttalar det så???"

Första maj i Paris

Vad händer då första maj i Paris? Första maj i Frankrike firas, men inte genom manifestationer från de politiska partierna på vänsterkanten utan från fackföreningarna. De två stora fackföreningarna för arbetare, CGT (Confédération générale du travail) och CFDT (Confédération française démocratique du travail), hade tillsammans organiserat en marsch från Place de la République till Place Saint Augustin med ca 30 000 deltagare. Ena dottern och jag följde emellertid en annan manifestation organiserad av en relativt nybildad fackförening kallad FO (Force Ouvrière). Denna utgick från Place de la Bastille och gick till Börshuset. När vi kom till Place Bastille syntes en enorm massa människor, många klädda i rött och försedda med röda ballonger, röda små flaggor, röda visselpipor och plakat. Marschen hade redan startat mot Börshuset. På plakaten kunde man läsa "Les salaires avant la Bourse", "Les retraites avant la Bourse". Vi skyndade oss framåt längs marschvägen och hittade ett bra strategiskt beläget kafé, där vi kunde besöka tåget. Det var ca

35 000 personer enligt arrangörerna, enligt polisen något mindre, i vilket fall som helst en marsch som höll på i flera timmar. Det vi mest av allt saknade var musiken. Det fanns en enda orkester för 35000 personer, att jämföra med Lunds vänstertåg med två orkestrar för 1000 personer. Att tåget höll på i flera timmar utnyttjades på ett rationellt sätt av deltagarna, flera stannade till vid det kafé där vi satt, tog sig en öl i den starka hettan, och anslöt en kvart senare till tåget. Det man önskade via plakat och slagord var "35 timmars arbete för 39 timmars betalning" liksom "la defence des retraites", dvs en omsorg om pensionerna. CGT och CFDT proklamerade också för 35 timmars arbetsvecka, något som står i centrum för debatten just nu.

Tåget avslutades med poliser i bil och på motorcykel, omedelbart därefter elva sopbilar som effektivt städade gatorna rena från flygblad, flaggor, mm. Minuten efter rusade biltrafiken fram för fullt och marschvägen där vi satt på Rue de Rivoli återgick till vardagsbilden. Vi gick hemåt och rabblade på slagorden "Nous voulons un vrai travail, nous voulons un vrai salaire, nous voulons une vraie retraite", "Du travail pour nos enfants, une retraite pour nos parents", "On attaque les retraites, on augmente le chomage!"

Maken och andra dottern tog hand om släktingar och rörde sig i långsamt tempo i lite lugnare kvarter kring Louvren. Plötsligt dök där också fram ett demonstrations-tåg med personer och flaggor skiftande i blått och vitt. Det såg ut som ett moderat valupptaksmöte. Det visades sig emellertid vara Katolska kyrkans fackförening, som demonstrerade (CFTC, Confédération française des travailleurs chrétiens).

Paris är rikt på upplevelser!

Charlotte Erlanson-Albertsson

En varningssignal ...

Forts. fr. sid. 4.

kombinera med fysiska hinder för genomfart).

Borgarna satsar på ökad biltrafik För det andra: de borgerliga partierna i Tekniska nämnden drar sig inte i normalfallet för att fatta beslut som innebär ökad bilkörning och mera utsläpp. Exemplet på sådana beslut är legio. Det kan i detta sammanhang vara tillräckligt att nämna stödet till ett "kör in"-hamburgeri på Norra Fäladen, livsmedelsbutik vid Södra Infarten, en ny stor p-anläggning i stadskärnan, samt satsningen på att bygga om Utmarskvägen till en Östra Ring.

Inte bara begränsat intresse

Borgarnas ställningstagande kan tyckas ha enbart begränsat intresse och egentligen bara ha negativa konsekvenser för de som bor vid och i anslutning till Frifjofs väg. Det finns emellertid goda grunder för att se Fritjofs väg som ett prejudikatsfall: borgarna tar i sin

Bilisten betalar

Studieresor är bildande för kommunalpolitiker, inte minst utrikes resor. Så kommunala parkeringsbolagets styrelse och ett antal högre tjänstemän, summa femton personer, för en vacker majdag till Helsingör och Hilleröd.

Söder vs norr

Första anhalten var Helsingör där vi fick oss kaffe och macka. Dessutom en kort föredragning om stadens p-problem. Ett var att bilister inte vill utnyttja ens närbelägna gratisparkeringar på söder om de ska handla på andra sidan av den magiska gränsen mot norr. Ett annat att p-anläggningarna måste dimensioneras efter lördagarnas toppar i ölhandeln, som emellertid ingen vet hur det går med Sverige tvingas sänka alkoholskatten. Då kanske man står där med en dyr överkapacitet.

Efter en snabb blick på p-huset i Knutpunkten väntade Sjöland. Med tanke på de långa gångbryggorna till färjan var det en lättad att få åka buss ombord. Själva sjöresan var behaglig men alltför kort, särskilt som vi hade fri tillgång till den kvalificerade förmiddagsbuffé som stod uppdukad i matsalen. Mer än en (stark) öl hans häller inte med.

Bilisten betalar inte

Inget av de tre danska p-hus som vi studerade bjöd på några tekniska nyheter. Det speciella med dem var att de var billiga att nyttja, eller som i Helsingörs fall gratis. Kommunalsskattebetalarna och butikskunderna samverkar solidariskt om kostnaden.

trafikplanering ingen hänsyn till skillnaden mellan lokalgata, huvudgata och genomfartsled. Detta synsätt kommer att få genomslag inför kommande beslut om hastighetsklassning av kommunens gator: "Lugna gatan" är ett begrepp som saknar konkret förankring i de borgerligas trafikpolitik.

Varningssignal

Ärendet om genomfartsförbud på Fritjofs väg sänder tydliga varningssignaler till alla i Lunds kommun som bor vid lokalgator:

När helst biltraffikanterna väljer att använda er lokalgata som genomfartsled så är de borgerliga partierna beredda att acceptera detta och låta bilisternas intresse av snabba genvägar väga tyngre än miljö- och trafiksäkerhetshänsyn.

Med hänvisning till det ovan sagda reserverar sig vänsterpartiet mot de borgerligas beslut att även i fortsättningen satsa på Fritjofs väg som en genomfartsled. Vi reserverar oss till förmån för vårt förslag som innebär att genomfartstrafik förbjuds mellan Dalbyvägen och Hjalmar Gullbergs väg.

Lund 1999-05-09
För vänsterpartiet
i Tekniska nämnden
Ulf Nymark

Trots detta hade p-husets vid Helsingör Bycenter bara varit fullt någon enstaka gång, berättade ciceronen där vi stod på det för dagen helt bilfria toppdäcket med ljuvlig utsikt över Öresund. Han berörde problemet med feqa kvinnor som inte vågar använda p-hus utan nödvändigt ska leta upp en markparkering – ett fenomen som även nämns i Tora Fribergs doktorsavhandling.

Några graffiti såg vi inte till, motsatt förhållandet i Lund, men det fanns tydligen ändå problem med *hærværk*. Man pekade bl.a. på en felkonstruerad innertrappa: det sades vara oemotståndligt att släppa tomflaskor i ett schakt genom alla våningsplanen.

Jag frågade ciceronen om den robusta betongbyggnaden kunde få en alternativ användning efter bil-epoken. Han försäkrade att bilar alltid kommer att finnas. Hamlet (för att nu nämna en berömd Helsingörbo) hade nog hävdad att Kronborg skulle förbli fästning för evig tid.

En shoppingpaus var inlagd. Är man för en gångs skull i Danmark vill man komma hem med lite klirr i väskan. Därefter kaffe och wienerbröd på "Le sommelier". Danskarna kan wienerbröd.

Två snabba besök

Busen hade hunnit bli varm i solskenet så vi uppskattade omtanken att det lastades in en back öl, av det generösa danska formatet inför den 25 km långa resan till Hilleröd. Generösa är också formerna i ett kommunalt bolag jämfört med en vanlig nämnd.

De två p-anläggningarna i Hilleröd avverkades snabbt, men så var det heller inte så mycket att se. En gick i postmodernistisk stil, den andra i high-tech. Den äldre hade fribärande balkar som sviktade så den nyare var försett med pelare, som emellertid ofta blev påkörda. Hur man vänder sej etc.

I Hilleröd är timtaxan 5 kr. Det är alltså dyrare än konkurrenten Helsingör men vida billigare än i Lund, fast vårt parkeringsbolag har kanske bl.a. högre s.k. overhead-kostnader.

Sen tvingade mej tyvärr enskilda angelägenheter att ta tåget hem mot Hilleröd och färjan (hela resan hade f.ö. kunnat genomföras med tåg men buss är så mycket bekvämare). För övriga sällskapet återstod däremot middag varför man tog den vackra omvägen över Gilleleje med dess berömda fiskrestaurang.

Synd att jag missade den. Fast då var ju det egentliga studiebesöket slut.

Gunnar Sandin

PS. Snart nog är det vardag igen. På onsdag sammanträder p-styrelsen över en enkel smörgås för att bl.a. utse entreprenör till p-huset vid Lund C. Rapport kommer i nästa nummer.

Katt eller rådjur?

Föreläsaren Ingela Olsson hade valt katten och rådjuret för att illustrera bestraffningsmetoder i olika kulturer. Vi, några svenska pedagoger från en förskola i Lund, lyssnade intresserat. Vi, som med skärpa och stolthet brukade markera för våra invandrarföräldrar, att i Sverige är det förbjudet att slå barn. 1958 förbjöds aga i skolan, 1965 i hemmet och 1979 skrevs det in i föräldrabalken.

Kattungens beteende väcker mammans ogillande. Hon slår blyxtsnabbt med tassens och slickar sedan den lilla kattungen. Kännetecknande för "kattbestraffningen" är, att den ska upplevas i ögon, öron och skinn. Budskapet ska vara, du gjorde fel, men jag älskar dig i alla fall. Den vuxne spänner ögonen i barnet, höjer rösten, slår till och avslutar med en kram eller puss.

Baken mot Bambi

Ingela Olsson ville skilja på kattbestraffning och aga. Kännetecknen för aga är fördröjning; straffet utdelas inte i direkt anslutning till överträdelsen och en, ofta fadern, utses till bestraffare. I agan ingår också förnedring, dra ner byxorna och isolering, stanna på ditt rum. Ingela Olsson hävdade att denna form av bestraffning är okänd i många icke-kristna kulturer, medan däremot "kattbestraffningen" är tämligen vanlig i våra invandrar-kulturer. I.O. markerade dock att såväl kattbestraffning som aga är förbjudna i svensk lag.

Hur gör då vi svenskar för att få barnen att göra som vi vill? Vi gör som rådjuren. När det lilla rådjurkidets beteende ogillas av mamman, vänder hon baken till sin Bambi. Vi svenska föräldrar och fostrar bemöter barnens olämpliga uppförande med att vända bort blicken, gå ifrån dem eller i varje fall hota med att göra det. Den förut så trevliga föreläsningen började nu bli plågsam. Skamsen tvingades vi nicka igenkännande åt Ingela O:s exempel. Vi hotar med att överge, vi talar inte till barnen utan om dem i deras närvaro. Vi osynliggör dem. Här följer några exempel från min egen dagliga verklighet.

Dubbelt rådjursstraff

Viktor, Kalle och Johan sitter på golvet och bygger med träjärnvägen. Kalle försöker påkalla Viktor's uppmärksamhet som, när han pratar, bara vänder sig mot Johan. Kalle: "Viktor, ska jag sätta bron här? Viktor, nu hämtar jag tåget. Viktor, vill du ha det röda loket?"

Viktor fortsätter att oberört prata med Johan och tar ingen notis om Kalle, som blir desperat och kastar en kloss mot Viktor. Detta ser pedagogerna, men hon har inte hört vad som hänt innan och hon säger: "Den som kastar klossar, kan inte vara här inne och leka." Kalle får lämna rummet. Vad har Kalle lärt sig av denna dubbla rådjursbestraffning? Vid middagsbordet sitter jag tillsammans med sex barn. Vid min

vänstra sida sitter Kalle högljutt pratande om kiss och bajskorvar. För att han inte ska få med sig de andra barnen, ägnar jag dem hela min uppmärksamhet i form av blickar och samtal. Förstår Kalle, varför jag inte bryr mig om honom?

Sen eftermiddag är den bästa lektiden. Ett fåtal barn är kvar, vilket innebär lekro och gott om plats. Kalle, Stina och Ida leker sjukhus. Kalle är patient, ligger på soffan och njuter av att bli ompysslad av Stina och Ida. Då kommer Kalles mamma, trött och hungrig efter en lång arbetsdag. "Kalle, skynda dig och kom nu, Oskar väntar på oss hemma." Kalle nonchalerar mamma och fortsätter leken. Mamma upprepar sig tre gånger, för varje gång med högre och skarpare röst och avslutar till sist med att, "kommer du inte nu genast, så går jag". Två minuter senare lämnar mamma rummet med ilskna steg. Så småningom lyfter Kalle huvudet från sjukbädden och frågar, var mamma är. Hon har gått, svarar förskolläraren, du ville ju inte följa med. Kalle sliter sig loss från slangar och bandage och springer med förtvivlade rop på mamma ut i korridoren.

Mobbningsrekord?

Ingela Olsson sa, att ingenstans på jordklotet finns det så mycket mobbing som i Sverige. Vad hon grundade det påståendet på vet jag inte, men många är det, som har berättat om hur de har blivit utsatta i skolor och på arbetsplatser. Nyligen berättades följande för mig. Eva, snart pensionär, hade varit borta från sitt gamla arbetslag under ett halvår. Hon hade prövat på att arbeta på en annan avdelning, men fann arbetet där för krävande och ville därför gå tillbaka till sin förra plats. Detta kunde genomföras, men den gamla arbetsgemenskapen återfann sig inte. Hon bemöttes med kritik, sarkasmer och hänfulla kommentarer. Endast det som var absolut nödvändigt meddelades henne. Samtal med arbetsledare och arbetslag ledde inte till någon förbättring, men Eva bestämde sig för att hon skulle stå ut tills hon gick i pension. En morgon bemöttes hennes mej med total tystnad och ignorans. Detta var outhärdligt för Eva. Hon bröt i hop och blev sjukskriven.

Vi har nog alla såväl tillämpat som varit utsatta för rådjursbestraffning. Vi pedagoger vill inte gärna tala om att vi bestraffar barnen. Vi väljer i stället att säga, att barnen får ta konsekvenserna av sitt eget beteende. Bestraffaren frånhänder sig på så sätt ansvaret för sina handlingar. Konsekvenspedagogik används inom förskola, skola, socialvård, ja, ända in i storpolitiken kan vi se dess tillämpning. Om vi nu likt rådjuren inte ska vända baken till, hur ska vi då få barnen att göra som vi vill?

A-S Lövén

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Till Karin Svensson Smith med anledning av hennes förhoppning om en konstruktiv debatt i VB

Den borgerliga dominansen i dagspressen har gjort att borgarna i dag har makten över det politiska språket. Förutom de traditionella mantrorna om en flexibla arbetsmarknad, slopad dubbelbeskattning och förmögenhetsbeskattning, återställande av marginalskattereformen och pigjobb, så dammar man av det gamla statskuldsppöket då och då för att upprätthålla krismedvetandet hos svenska folket.

Den som är satt i skuld är icke fri, konstaterar statsministern, och A-pressen stämmer in i kören. – I dag är lille Nisse skyldig 120,000 kr stod det att läsa i Aftonbladet för en tid sedan. Det pedagogiska greppet är uppenbart: Sverige är skuldsatt ... Vi lever fortfarande över våra tillgångar ... Vi måste fortsätta att spara oss ur krisen.

Utifrån denna bristfälliga borgerliga analys har s, vp och mp nu fått för sig att överskottet i statsbudgeten efter budgetsaneringen delvis skall användas för att betala av på statsskulden. Detta har tydligen tilltalat vår riksdagskvinna så till den milda grad att hon t.o.m. beklagar och finner det mindre ansvarsfullt att skjuta på denna åtgärd.

Jag skulle vilja hävda motsatsen. Överskottet i statsbudgeten på ca sextio miljarder år 2000/2001 borde inte i första hand användas till skattesänkningar eller till amortering på statsskulden. I stället borde dessa pengar användas till att höja ersättningarna i socialförsäkringssystemen och till en massiv satsning på offentliga jobb för att få bukt med den alltför stora arbetslösheten, vår tids största gissel som innebär så mycket onödigt lidande och mänskliga katastrofer.

Den skattereform som genomfördes 1990/91 var underfinansierad och skapade ett stort svart hål i statens finanser. Vinnarna var socialdemokraternas nya skötebarn – medelklassen och höginkomsttagarna. Förlorarna var pensionärerna, barnfamiljerna, speciellt de med låga inkomster och många barn och de arbetslösa (se SOU 1995:104, Skattereform-

men, en utvärdering). De grupper som förlorade på skattereformen skulle bli kompenserade med höjda bostadsbidrag, höjda barnbidrag och höjda ersättningar i socialförsäkringssystemen. Vi vet ju alla hur det blev med den saken. T.o.m. arbetslöshetsförsäkringen ansågs för hög och sänktes med 5 procent i ett första skede. Alla ansågs ha möjlighet att bidra till budgetsaneringen efter de borgerliga katastrofären.

I det lilla häftet "Dags för rättvisa, en fördelningspolitisk rapport" konstateras mycket riktigt att orsaken till att inkomstklyftorna ökar i Sverige är de kraftigt minskade offentliga utgifterna som måste till för att finansiera skattesänkningarna. Massarbetslösheten, egenavgifterna och försäkringarna i trygghetssystemen – dessa problem skall vi först åtgärda innan det kan bli tal om ev. skattesänkningar med tydlig v-profil.

"Den framväxande arbetslösheten är den främsta orsaken till de växande klassklyftorna. Arbetslösheten försvagar lönearbetarna och stärker kapitalägarnas makt. Det bästa man kan göra för att minska klyftorna är att återvända till full sysselsättning." (Dags för rättvisa, sid. 5)

300 000 människor har avskedats i den offentliga sektorn under 90-talet. 20 000 har avskedats från statlig tjänst under 90-talet. Resultatet av denna "ansvarsfulla" politik ser vi dagligen i form av krigs-rubriker om svält i åldringsvården, en kommunal skola som förfaller, överbelagda sjukhus ... Listan kan bli oändlig men mönstret klarnar om en offentlig sektor som har svårt att klara sina åtaganden.

Den sänkning av statsskatten som i dag är så populär i media kommer jag som låginkomsttagare knappt att märka. Vad som däremot kommer att märkas är om mina barn kan behålla sitt lilla kök på dagis. Om de kan få Kravmärkt mat i större utsträckning. Om mer personal kan anställas. Minskningen av personal på dagis i ettriksperspektiv är ca 50 procent under en tjugoårsperiod. Om skolan hade kunnat anställa fler vuxna. Om ca 25 procent av vår kommunal skola har "sparats" bort under 90-talet. Om mina föräldrar kan få en värdig ålderdom. Andelen äldre kommer att öka framöver men resurserna hänger inte med.

Alla dessa satsningar, framför allt på arbetslösheten, kommer att resultera i att statsskulden minskar automatiskt. Statsskulden redovisas alltid som en bruttoskuld. Att jämföra med ett företag som bara redovisar skulder och inte tillgångar. Sanningen är att det

En varningssignal till alla lundabor

Vänsterpartiet i Tekniska nämnden reserverar sig mot den borgerliga majoritetens beslut att tillåta den ohämmade genomfartstrafiken på Fritjofs Väg. Majoriteten inte bara accepterar den nuvarande trafikmängden – den har dessutom inga invändningar mot att trafiken i framtiden kommer att öka.

Lokalgata blir genomfartsled

Fritjofs väg är byggd som en lokalgata och är aldrig avsedd att vara en huvudgata och än mindre, vilken den utvecklats till, en genomfartsled. De boende vid och i närheten av Fritjofs väg har i olika omgångar, senast i november 1997, i skrivelser till Tekniska nämnden påpekat olägenheterna med den ständigt tilltagande motortrafiken. Buller, trängsel, barriäreffekter, avgaser och olycksrisker skapar en riskfylld och ohälsosam miljö i det näraliggande bostadsområdet, framhålls det i nämnda skrivelse, som är under-tecknad av en stor majoritet av de boende.

Vänsterpartiet (liksom för övrigt miljöpartiet och socialdemokraterna) förespråkade i anslutning till Tekniska förvaltningens förslag – som bestod av två alternativ – alternativ A vilket innebar förbud mot genomfartstrafik mellan Dalbyvägen och Hjalmar Gullbergs väg. Den borgerliga majoriteten gick emot detta. Som enda skäl

som kallas statsskuld är bara minussiffran i en ekvation där tillgångar inte redovisas. Den svenska industrins bruttoskuld var ca 1500 miljarder 1996. Man väntar på rubriken: "Den svenska industrin är på ruinens brant."

Den stora frågan är om det är ansvarsfullt att betala av på statsskulden samtidigt som den gemensamma sektorn går på kryckor och ca 10 procent av befolkningen går arbetslös. Problemet är att vi ifrågasätter vår egen ekonomiska analys. Vi kan ju använda överskottet i statsbudgeten till en politik som ökar tryggheten, stimulerar den inhemska konsumtionen och minskar klyftorna. Om den politiska viljan finns så kan vi halvera arbetslösheten i morgon till gagn för så många människor. Frågan är, finns den?

M.v.h.
Jan Wallgren
med hjärtat till (v)

mot genomfartsförbud angav de borgerliga att trafik med utgångspunkt/målpunkt väster om Vipeholm fick ett par hundra meter längre körsträcka, och att det skulle öka utsläppen.

Mot detta argument påpekades från v att iakttagelsen att en del motorfordon fick något längre körsträcka i sig är riktig, men att det inte behövde innebära ökade utsläpp genom att köbildningen – och därmed tomgångskörningen – på Fritjofs väg (speciellt i rusnings- trafik) skulle minska påtagligt. Samtidigt förespråkade vi en minskning totalt sett av biltrafiken i kommunen. Som vanligt var de borgerliga partierna inte intresserade av att diskutera det sist-nämnda.

Saknar trovärdighet

De borgerligas argument mot genomfartsförbud saknar all trovärdighet, främst av två anledningar.

För det första: hade de eventuellt ökade utsläppen varit det verkliga skälet för borgarnas ställningstagande hade de med fördel kunnat förespråka förvaltningens alternativ B, som innebar förbud mot genomfart mellan Dalbyvägen och Thulehemsvägen. Ingen från de borgerliga yrkade på detta. (Att v inte förespråkade detta alternativ beror på att det ändå gett höga trafikmängder på Fritjofs väg och att detta alternativ inte gick att

Forts. på sid. 2.

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET Sö. 30.5 kl. 18.45. Rep. med Joakim på Folkuniversitetet. Dödssynderna! I synnerhet "Lättjan". Öva flitigt till dess!

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin.

Nästa redaktör: Sten Henriksson.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:

Sten Henriksson 046-14 44 57

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Marianne Sonby 046-131975

Vid utebliven tidning ring:

Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.